

REGIME CHANGE

HET TWEEDE
PRESIDENTSCHAP
VAN DONALD TRUMP
VAN BINNENUIT

MAGGIE HABERMAN & JONATHAN SWAN

Proloog

De bontstola's waaiden door de hoofdingang van Mar-a-Lago naar binnen. Door een zeldzaam koudefront was de temperatuur gedaald tot onder de tien graden Celsius: koud genoeg voor Palm Beach om de optocht van nerts en sabelbont onder de gasten die op audiëntie gingen bij de president van de Verenigde Staten te verklaren. Het gezelschap verzamelde zich bij het zwembad om vervolgens over het zwarte tapijt, langs een muur van kaarsen, naar de Donald J. Trump Grand Ballroom te wandelen, begeleid door de klanken van een strijkkwartet. Ze waren gekomen om hun eer te bewijzen én om feest te vieren.

Toen Trump zelf zijn opwachting maakte, schakelde het orkest over van 'The Star-Spangled Banner' en 'God Bless America' op Rossini's *Guillaume Tell*-ouverture, bekend geworden als de begintune van de jarenvijftig-tv-serie *The Lone Ranger*. Trump verkeerde in opperbeste stemming. In het afgelopen jaar – het eerste van zijn tweede presidentstermijn – had hij blijk gegeven van een staaltje presidentieel machtsvertoon dat het land niet meer had gezien sinds het presidentschap van FDR. Hij betrad de balzaal met Melania, die een schitterende jurk met zilverkleurige lovertjes droeg. Toen journalisten hem vroegen wat hij in het komende jaar hoopte te bereiken, antwoordde de president met ogen-schijnlijke ernst: 'Wereldvrede.'

Behalve B-sterren was het de bekende MAGA-kliek die verantwoordelijk was voor de galajurken, geplamuurde gezichten en opzichtige rijkdom: Eric en Lara Trump; Witte Huis-medewerkers als Dan Scavino; gewezen presentatrice van Fox News Jeanine Pirro, inmiddels federale aanklager voor het District of Columbia; en Rudy Giuliani, een schim uit vroeger tijden, maar nu gestoken in een wit smokingjasje.

Marco Rubio, minister van Buitenlandse Zaken en nationaal veiligheidsadviseur, was ook aanwezig. Later die avond, toen de band een energieke versie van Pitbulls 'Fireball' inzette, gaf Rubio voor iedereen die de moeite

nam zijn telefoon in de lucht te steken een showtje weg door mee te zingen en in zijn stoel mee te deinen.

De feestvreugde moest verhullen dat er iets groots stond te gebeuren, iets wat enkel bekend was bij Trump, Rubio en een paar anderen in de zaal. Welkenlang was voorbereid wat de brutaalste Amerikaanse militaire operatie sinds jaren moest worden: de kidnapping van de Venezolaanse dictator Nicolás Maduro. Een operatie die al over enkele dagen, of uren zelfs, ten uitvoer zou worden gebracht.

Een kleine vijfhonderd kilometer verderop, in Ponte Vedra Beach, was Susie Wiles thuisgekomen na vijf dagen in Trumps club te hebben vertoefd. Haar huis was recentelijk voorzien van een SCIF – een beveiligde ruimte voor het verwerken van vertrouwelijke informatie – zodat Trumps stafchef de belangrijke missie vanuit huis kon monitoren. De operatie was die week al enkele keren uitgesteld, vanwege slecht weer en Maduro's onvoorspelbare keuze voor overnachtingsadres na het zoveelste feestje.

In Mar-a-Lago betrad Vanilla Ice juist het podium. Hij had zijn 'I Love the 90's Tour' speciaal onderbroken om de gasten te trakteren op het nummer waarmee hij vijfendertig jaar eerder beroemd was geworden. Stephen Miller, gestoken in een nauwsluitende smoking, playbackte de tekst mee, maar oogde stijfjes en opgelaten, alsof ze hem hadden betrappt op iets wat beneden zijn waardigheid lag. Miller was de architect geweest van een groot aantal maatregelen die in dat eerste jaar waren doorgevoerd, de man die *executive actions* (overkoepelende term voor elke beleidsmatige actie van de president) en noodmaatregelen had doorgedrukt met een snelheid die zelfs andere stafleden had verbaasd, en soms zonder zich te bekommeren om de mogelijke gevolgen.

Kristi Noem, minister van Binnenlandse Veiligheid, stortte zich daarentegen vol overgave op het meezingen met 'Ice Ice Baby' en danste met pompende vuisten mee voor de camera's. Noem vertegenwoordigde een cruciaal aspect van Trumps presidentschap: het idee dat regeren bovenal spektakel was, machtsvertoon ten behoeve van één enkel iemand. Noems criticasters waren haar inmiddels 'ICE Barbie' gaan noemen, als verwijzing naar de dienst Immigration and Customs Enforcement, die in Trumps eerste jaar van zijn tweede termijn veranderd was in een van de best gefinancierde politiediensten op aarde. Noem zou het nog twee maanden volhouden voordat Trump haar zou ontslaan.

Naast de president aan het hoofd van de tafel zat Todd Blanche, Trumps lijfadvoocaat annex plaatsvervangend minister van Justitie – het levende bewijs dat de persoonlijke juridische besognes van de president nu goed en wel vervlochten waren met het juridische staatsapparaat.

Onder de genodigden was ook de Israëlische premier Benjamin Netanyahu, die samen met zijn vrouw Sara naar Amerika was gevlogen om Trump alle eer te bewijzen. Netanyahu was Trumps belangrijkste steunpilaar in diens meest precaire buitenland dossier, maar ook een bron van onmin en verdeeldheid in Trumps entourage en de MAGA-beweging als geheel. Twee dagen geleden nog had Netanyahu Trump persoonlijk om hulp gevraagd bij een militaire interventie die het Midden-Oosten een nieuw gezicht moest geven.

Als hoogtepunt van de avond was een optreden van Trump zelf voorzien. Hij vroeg om aandacht en introduceerde een snelschilder die hij beschreef als een van de grootste kunstenaars ter wereld. Terwijl de band een uitgesponnen versie van ‘Halleluja’ inzette, ging de schilder voor een zwart canvas staan en begon hij furieus te schilderen. Binnen tien minuten stond het gezicht van Jezus Christus op het doek. De man tilde het doek van de ezel en toonde zijn werk aan de gasten.

Trump liep weer naar de microfoon. ‘Ik heb geen flauw idee hoe je dat geflikt hebt.’ Daarna opende hij als volleerd veilingmeester het bieden met een bod van honderdduizend dollar. ‘Deze lui bulken van het geld, in het geval je dat nog niet wist,’ legde hij uit aan de schilder. ‘Hussain?’ riep hij naar de Emirati miljardair Hussain Sajwani, die meteen een bod van 550.000 dollar deed. En de prijs bleef maar stijgen. Halverwege verkondigde Trump dat hij het portret van Jezus zou signeren, waarna de prijs nog verder opliep. Een paar minuten later voegden de winnaars – een vrouw met een hoge hoed en haar man, geheel gehuld in het zwart – zich bij Trump en de snelschilder op het podium om het portret van de Vrededorst à 2,75 miljoen dollar in ontvangst te nemen. De helft van het geld zou naar het St. Jude Children’s Research Hospital gaan, verkondigde Trump, en de andere helft naar het bureau van de lokale sheriff. Toen de winnaars wegliepen met hun prijs, wees Trump de man na: ‘Zorg dat je z’n nummer noteert!’

Eerder had Trump de gelegenheid aangegrepen om ineens, vanuit het niets, een politiek onderwerp aan te snijden. Hij begon over de fraude die gepleegd zou zijn door Somalische immigranten in Minnesota. ‘Kun je het geloven? Achttien miljard hebben ze gestolen. Dat hebben we net ontdekt,’

vertelde hij tegen de fonkelende zaal. ‘Een zwendel vanjewelste.’ En daarna, alsof hij zich ineens bewust werd van zijn omgeving: ‘Maar de rest van het jaar wordt fantastisch.’

Wat bijna niemand in die zaal wist, en wat zelfs een aantal van Trumps getrouwen nog niet helemaal door leken te hebben, was hoe snel de ontwikkelingen het gepoeh van de president op de proef zouden stellen. Achtenveertig uur later zouden de Verenigde Staten Maduro, de leider van een soeverein land, ontvoeren in een bliksemactie die als groot succes zou worden gepresenteerd. Maar enkele weken later zouden federale agenten in Minnesota twee Amerikanen doodschieten: tragische gebeurtenissen die het land op zijn grondvesten zouden doen schudden en de onmenselijke kant van Trumps uiterst agressieve binnenlandbeleid voor het voetlicht zouden brengen. Trump zou Amerika bovendien in een oorlog in het Midden-Oosten storten, waarmee hij de sacrale afspraak met een groot deel van zijn achterban verbrak.

Maar dat stond allemaal nog te gebeuren. Op deze avond, in de balzaal die zijn eigen naam droeg, gedroeg de president zich alsof hij onaantastbaar was. Hij wiegde op de voor hem gebruikelijke wijze mee op de maat van de muziek, met gebalde vuisten, terwijl de first lady amper zichtbaar meebewoog.

De klok sloeg middernacht, en de gasten juichten.

Inleiding

De geschiedenis is een overlopend vat van ironie. En voor de Democraten is er geen pijnlijker ironie denkbaar dan dat het aan hun eigen succesvolle inspanningen bij de verkiezingen van 2020 om Donald Trump uit het Witte Huis te krijgen, om hem nooit meer te laten terugkeren, te danken was dat hij later de meest invloedrijke en beangstigende president van de recente geschiedenis zou worden.

Als Trump in die verkiezingen Joe Biden nét had weten te verslaan, zou hij als aangeschoten wild aan zijn tweede termijn zijn begonnen. De pandemie greep begin 2021 nog steeds om zich heen, resulterend in duizenden Amerikaanse slachtoffers, een gehavende economie en ernstig verstoorde wereldhandel. De inflatie nam overal ter wereld snel toe, wat de populariteitscijfers van de leiders van bijna elke parlementaire democratie deed kelderen en de opmars van extreemrechtse populistten van extra zuurstof voorzag. Er was geen enkele aanleiding om te denken dat Donald Trump een uitzondering op de regel zou vormen. Hij had altijd al beweerd dat er geen inflatie zou zijn onder zijn presidentschap – een bewering die weliswaar onmogelijk te weerleggen was, maar ook zeker niet serieus kon worden genomen. Die lente wilde Trump de Amerikaanse troepen terugtrekken uit Afghanistan. Dat had hij al veel eerder gewild, en alleen dankzij de vereende krachten van zijn militaire top en nationaal veiligheidsadviseur werd voorkomen dat hij de troepen op overhaaste wijze uit het Midden-Oosten en Afrika terughaalde voordat hij op 20 januari 2021 het Witte Huis zou verlaten. Het valt niet te zeggen of de door Trump gelaste terugtrekking uit Afghanistan soepeler en beter zou zijn verlopen dan Bidens beruchte aftocht, maar het zou sowieso niet makkelijk zijn geweest, en het zou een serieuze schaduw hebben geworpen op een eventuele tweede termijn.

Waar Trump een succesvolle tweede termijn voor zich zag, kon je evengoed zeggen dat hij zich door die vier jaar zou strompelen, constant kleine en grote brandjes blussend, zodat hij nooit zijn eigen stempel op zijn presi-

dentschap zou kunnen zetten. Trump vond dat hij een groot deel van zijn eerste termijn was tegengewerkt, beginnend met het onderzoek naar de Russische inmenging in de verkiezingen van 2016, gevolgd door impeachment, en toen weer corona. Aan het einde van zijn eerste termijn was hij uitermate impopulair, met waarderingcijfers van in de 30 procent. En gezien zijn plannen was het zeker denkbaar dat hij een eventuele tweede termijn met nog slechtere cijfers zou hebben afgesloten, waarmee hij een historisch impopulaire president zou zijn geweest. In dat geval zou dat een serieuze klap hebben betekend voor de MAGA-beweging en zou het traditionele Republikeinse partij kader kans hebben gezien de partij weg te voeren van het populisme dat Trump zo meesterlijk had gedirigeerd en gecultiveerd.

Maar achteraf is het makkelijk praten.

In plaats daarvan won Joe Biden de verkiezingen: een feit dat nooit door Trump zou worden erkend. Toen Trumps assistenten begin 2021 een persbericht verspreidden uit naam van de ‘voormalige’ president, zorgde Trump ervoor dat dat nooit meer zou gebeuren. Maandenlang verkeerde hij in een fantasiewereld waarin hij, aangemoedigd door rare kwasten en hardleerse adepten, ervan overtuigd was dat datgene wat hij als de grootste misdaad in de Amerikaanse geschiedenis zag – de diefstal van de verkiezingen van 2020 – snel zou worden bewezen, zodat hij begin augustus 2021 alsnog president zou kunnen worden. Toegeven dat hij had verloren, en dan ook nog van een oude man die moeite had met traplopen, was simpelweg ondenkbaar voor de New Yorkse vastgoedmagnaat en reality-tv-ster die zijn hele leven lang al had geprobeerd vernedering te voorkomen en zichzelf te presenteren als ‘s werelds grootste *winner*.

Nog meer ironie. Sommige Trump-assistenten zouden uiteindelijk toegeven, zij het in privé sfeer, dat het juist door Trumps unieke pathologie kwam – en met name door zijn vermogen zichzelf voor de gek te houden, en waarvan men destijds vermoedde dat Trump vooral zichzelf had daarmee – dat hij vier jaar na de schandelijke gebeurtenissen van 6 januari erin slaagde terug te keren in het Witte Huis.

De top van beide partijen, de nationale media en zelfs het merendeel van Trumps adviseurs meenden begin 2021 dat het over en uit was voor de gewezen president. Maar Trump zelf zag dat anders, en dat was méér dan zijn gebruikelijke bravoure. Hij meende dat zijn fanatieke aanhang hem nog steeds trouw was, of zelfs trouwer nu ze met honderden het Capitool hadden bestormd om de machtsoverdracht te saboteren.

Trump had altijd al geprobeerd de waarheid een eigen draai te geven en had anderen in zijn omgeving gedwongen die nieuwe waarheid te omarmen. Hij loog, natuurlijk, herhaaldelijk en schaamteloos, maar wat begon als fantasie veranderde al snel in een ondoorzichtige, door hemzelf gefabriceerde waarheid. Geruggensteund door zijn adepten bracht hij zijn werelden tot leven door ze meermaals – tot het irritante af – uit te spreken.

Vlak na de verkiezingen van 2020 begon Trump aan zijn meest ambitieuze en destructieve campagne op het vlak van realiteitsvervorming. Door te beweren dat hij de verkiezingen had gewonnen – ook al hadden zijn belangrijkste adviseurs off the record al toegegeven dat hij had verloren – wist Trump zijn achterban te mobiliseren om de door hem gewenste uitkomst af te dwingen. Zelfs toen hij aftrad, weigerde hij zijn verlies toe te geven. Of dat nou kwam door zijn jarenlange omarming van de ‘kracht van positief denken’ – iets wat hij had opgepikt uit de bestseller van de geestelijke Norman Vincent Peale, wiens kerk jarenlang door de familie Trump was bezocht – of dat het iets anders was, iets wat door zijn adviseurs als een of ander mentaal gebrek werd gezien, Trump weigerde zich te tooien met de titel van *loser*. In 2023 had hij door de kracht van herhaling de meeste Republikeinen weten te converteren. Zoals een groot aantal van zijn volgelingen nu ook toegeeft, was het juist Trumps koppige weigering om de realiteit te accepteren die de basis voor zijn comeback had gevormd.

Velen in Trumps inner en outer circle hebben sinds zijn terugkeer naar de macht hun eigen geschiedenis herschreven. Zo zijn ze hem altijd trouw gebleven en hadden ze altijd al geweten dat hij zou terugkomen. Maar de waarheid is anders. Meerdere mensen die tijdens Trumps eerste presidentschap voor hem hadden gewerkt, hielden zich in het eerste jaar na de verkiezingsnederlaag op de vlakte. Dat deden ze niet alleen om hun professionele reputatie te beschermen: velen vonden Trumps gedrag ronduit onuitstaanbaar. Hoe goed ze ook hun best deden zijn aandacht op urgente zaken gericht te krijgen, ze slaagden er maar niet in hem te laten ophouden over 2020. Trump was zo volhardend in zijn gestolen-verkiezingen-mantra dat ze in de periode daarna maar braaf knikten om te voorkomen dat ze zich zijn woede op de hals haalden. Zelfs de meest omfloerste suggestie dat hij niet alsnog tot president kon worden benoemd, zoals zijn gewezen adviseur Jenna Ellis deed op sociale media, kon immers excommunicatie betekenen. Het had geen enkele zin zijn uitspraken te checken. ‘Ze hebben de verkiezingen gestolen,’ zei hij dan, en als hij doorkreeg dat zijn gespreks-

partner – zoals een journaliste van een gerenommeerde krant – sceptisch was, voegde hij op dwingende toon toe: ‘Dat snap je zelf toch ook wel?’

Zelfs zijn stem was verbannen tot de rafelrandjes van de Amerikaanse samenleving. Begin 2021 hadden de socialemediareuzen – Twitter, Facebook en Instagram – de 45ste president van hun platformen geweerd. De machtigste baas van de traditionele media, Rupert Murdoch, had een naaste toevertrouwd dat Fox News ‘ bezig was met draaien’ en dat ze ‘Trump wilden doodzwijgen’. Algauw kwam de eens alomtegenwoordige Trump niet meer aan bod op de conservatieve mainstreamzender. Toen Biden het Witte Huis betrad, probeerde die het bestaan van Trump te ontkennen en verwees hij naar hem als ‘de vorige’. Hij weigerde dus zelfs zijn naam te noemen.

Het was een klein en merkwaardig gezelschap dat Trump in die donkere dagen van 2021, toen hij eenmaal naar Mar-a-Lago was teruggekeerd, bleef steunen. De belangrijkste was Susie Wiles, een gepokt en gemazelde campaignemedewerker en lobbyist uit Florida, die door Trump werd ingevlogen om orde op zaken te stellen toen alle hoop verloren leek. Maar Wiles deed meer dan orde op zaken stellen: ze won Trumps vertrouwen en stelde een team samen dat het meest stabiele van Trumps drie verkiezingscampagnes zou blijken.

Anderen verging het minder goed in die periode. Sommigen zouden worden aangeklaagd, zoals Trumps persoonlijke assistent Walt Nauta en zijn Mar-a-Lago-beheerder Carlos De Oliveira, die beiden beschuldigd werden van het helpen van Trump met het belemmeren van de rechtsgang. Anderen (Steve Bannon en Peter Navarro) zouden naar de gevangenis gaan voor obstructie van het Congres. Bijna allemaal werden ze in die periode voor het gerecht gedaagd toen diverse aanklagers, op zowel federaal als staatsniveau, de jacht op Trump en zijn zakenimperium – en veel van zijn helpers – openden. De aantijgingen varieerden van civiele tot strafrechtelijke kwesties, van de aanklacht van seksuele intimidatie en laster door een schrijver uit New York tot het kunstmatig oppompen van de prijs van onroerend goed door de Trump Organization, en van het onrechtmatig wegnemen van vertrouwelijke documenten en het samenspannen om de uitkomst van de verkiezingen van 2020 terug te draaien tot de 34 strafbare feiten waarvoor hij uiteindelijk zou worden veroordeeld. (Die laatste hadden te maken met het zwijggeld dat Trump betaalde aan een pornoactrice, wier verhaal over de vermeende affaire een gevaar vormde voor zijn eerste verkiezingsrace in 2016.)

Alleen al één van die aantijgingen zou het einde van de loopbaan van iedere andere politicus hebben betekend, maar in 2024 was de kiezer wat dat betreft inmiddels murw geslagen, waarop Trump – behept met een aangeboren overlevingsinstinct en gevoel voor imagovorming – instinctief begreep dat hij zijn juridische beslommingen als waardevol politiek instrument kon inzetten. Hij had zijn kandidatuur eerder dan verwacht openbaar gemaakt, deels omdat hij van alle kanten werd aangevallen, en hij beseftte dat hij zijn status als belangrijkste presidentskandidaat kon gebruiken om zijn juridische verdediging te stutten. Trump kwam met een verhaal over een grote samenzwering die vanuit de Oval Office in gang was gezet door Joe Biden, en er bleken genoeg kiezers die dat verhaal geloofwaardig vonden. Letitia James, procureur-generaal van de staat New York, voerde in 2018 campagne op basis van de belofte Trump veroordeeld te krijgen, en wist die belofte gestand te doen met behulp van een civiele zaak die zijn rijkdom en imago in het hart raakte. De openbaar aanklager van Manhattan, Alvin Bragg, ging het onderwerp daarentegen angstvallig uit de weg, behalve toen hij tijdens zijn eigen campagne in 2021 refereerde aan Trumps criminele trackrecord. (Later zou hij een vernieuwend soort rechtszaak in gang zetten die volgens sommigen bij iedere andere beklagde dan Trump niet zou hebben gewerkt.) Uiteraard waren er ook ernstiger zaken. Je moest goed zoeken naar iemand in Trumps omgeving die met een uitgestreken gezicht kon volhouden dat de man niet uiterst onzorgvuldig was omgesprongen met vertrouwelijke documenten of dat hij pogingen van de overheid om die terug te krijgen niet had belemmerd. Maar de ogenschijnlijke opeenstapeling van zaken – de een na de ander, gedurende twee jaar – zou Trump uiteindelijk geen windeieren leggen, aangezien hij rechtszaken tientallen jaren lang had behandeld als pr-aangelegenheden. Hij zorgde ervoor dat alle zaken in het hoofd van de kiezers gebundeld werden onder de noemer ‘heksenjacht’.

In de ogen van veel Democraten kreeg Trump eindelijk lik op stuk na jarenlang de dans te zijn ontsprongen. In de woorden van Hillary Clinton waren al deze civiele zaken slechts het topje van de ijsberg. ‘Ik vond het goed onderbouwde zaken,’ vertelde ze. ‘Ik kan het ook niet helpen dat die man een crimineel is. Ik bedoel: dat is niet mijn probleem. Hij is een crimineel. Hij hééft talloze keren de wet overtreden en is ermee weggekomen, maar uiteindelijk kwam er iemand die hem verantwoordelijk hield voor zijn daden.’

Trump had in al die jaren als president en ex-president enkele belangrijke lessen geleerd. Zijn tweede termijn zou dan ook heel anders worden dan

een hypothetische tweede termijn in 2021. In 2025 hoefde hij zich geen zorgen meer te maken om strafrechtelijke vervolging: het Hooggerechtshof, dat hij grotendeels zelf had samengesteld, had de president van de Verenigde Staten verregaande immuniteit voor vervolging geschonken voor daden verricht tijdens het presidentschap. En hij had vier boze, gefrustreerde jaren gekregen om na te denken over wat hij nu anders zou doen. Een aantal van zijn adviseurs had die periode aangegrepen om de handvatten van de federale macht te onderzoeken, zodat ze Trump exact konden geven wat hij wilde, van massadeportaties tot een wraakcampagne die ongekend was voor een Amerikaanse president. Trump kreeg vier jaar de tijd om een team van hondstrouwe volgelingen samen te stellen. En belangrijker nog, de gebeurtenissen tijdens dit interregnum – de aanklachten en de veroordeling, de dreiging van gevangenschap, de twee aanslagen op zijn leven – werden allemaal gebruikt om het merk en mythische imago van Trump te versterken. Dat gold met name voor de aanslag in Butler, Pennsylvania. De man die niet bekendstond om zijn fysieke moed – integendeel, aangezien hij zijn contacten had gebruikt om niet naar Vietnam te hoeven vanwege ‘botuistulpingen’ – had nog wel de tegenwoordigheid van geest om zijn vuist in de lucht te steken en ‘*Fight, fight, fight!*’ te roepen terwijl het bloed over zijn gezicht stroomde – een moment waarvan zelfs zijn tegenstanders moesten toegeven dat het indrukwekkend was. Wie kon hem nu nog tegenhouden?

Waar hij eerder al een sterke greep op de Republikeinse Partij had gehad, zou zijn overwicht in het eerste jaar van zijn tweede termijn kolossaal zijn. Het Congres kon niet langer tegenwicht bieden: hun leiders, die eerder nog hun onafhankelijkheid angstvallig hadden verdedigd, waren nu gereduceerd tot marionetten. Trump wist dat als hij weer president zou worden, hij met veel meer kon weggkomen dan eerst. De cultuur was omgeslagen en hij had zelf een grote rol in die verandering gespeeld. Niet langer zouden Trump-getrouwen en -donateurs uit restaurants in Washington worden gejaagd door demonstranten met megafoons die schreeuwden dat ze racisten waren. Nu hadden ze hun eigen *safe space*, de ‘Executive Branch’, een exclusieve club waarvan Donald Trump Jr. mede-eigenaar was.

Later in de campagne van 2024 was de familie Trump zich met de cryptohandel gaan bezighouden, en nu, als president, stond Trump op het punt die branche een fikse duw in de rug te geven. Er vielen miljarden te verdienen, en dit keer leek de familie Trump vastbesloten het enorme financiële potentieel van een Amerikaans presidentschap te gelde te maken.

DONALD TRUMP IN HET WITTE HUIS. EEN BAANBREKEND PORTRET

'DAN HEB IK NOG ARTIKEL 2, WAARIN STAAT
DAT IK ALS PRESIDENT HET RECHT HEB OM TE
DOEN WAT IK WIL.' – DONALD TRUMP

Donald Trump domineert het nieuws, meer nog dan in zijn eerste periode als president van de Verenigde Staten. In *Regime change* doen *New York Times*-journalisten Maggie Haberman en Jonathan Swan nauwgezet verslag van wat er deze tweede termijn van Trump gedaan en gezegd wordt. Ze geven een realtime reportage vanuit de Situation Room, het Oval Office, benefietavonden en van achter gesloten deuren – gebaseerd op meer dan duizend interviews met mensen uit de directe omgeving van de president. Het resultaat is een even interessant als onthutsend beeld van een president die bereid is enorme risico's te nemen en daarmee de grenzen van het machtsambt – en de Amerikaanse democratie – oprekt.

MAGGIE HABERMAN en **JONATHAN SWAN** zijn beide Witte Huis-correspondent voor de *New York Times*. Haberman deed verslag van zes Amerikaanse presidentsverkiezingen en won in 2018 met haar collega's een Pulitzerprijs voor hun onderzoek naar Russische inmenging in de Amerikaanse verkiezingen. Swan – een geboren Australiër – bericht sinds 2015 over Donald Trump. Hij won een Emmy Award voor zijn interview met president Trump in 2020.

Vertaald door Alexander van Kesteren,
Edzard Krol, Wilma Paalman en Jonas de Vries

WWW.OMNIBOEK.NL

